

7. Slujba conducerii bisericii (3:1-7)

3:1-7: Adevărat este cuvântul acesta: „Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun“. 2 Dar trebuie ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. 2 Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani, 4 să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. 5 Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? 6 Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. 7 Trebuie să aibă o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului.

7.1 Este urgentă nevoie de atenție la numirea pentru sarcinile de conducere ale bisericii

7.1.1 După o serie de probleme legate de ordinea din biserică și serviciul religios al bisericii, Pavel ajunge acum să vorbească despre deținătorii slujbelor de conducere a bisericii. Dacă biserica lui Isus merge la luptă, la fel ca în vremea aceea în zilele bătrânului apostol și mai ales în perioada unei ultime acutizări a evenimentelor problematice cu puțin înainte de revenirea Domnului nostru (cf. Matei 24:9; Apoc. 12:12), este extrem de important ca lucrurile să fie aici bine organizate: pe de-o parte, trebuie să fie clar cine și pentru ce poartă aici responsabilitatea, iar pe de altă parte trebuie să fie respectate

„raporturile directe cu Împărăția“, „raporturile directe cu Domnul“ ale fiecărui credincios. Căci fiecare „stă în picioare sau cade pentru stăpânul său“ (Rom. 14:4). Și „Unul singur este învățătorul vostru: Cristos, și voi toți sunteți frați“ (Matei 23:8).

7.1.2 Într-un veac al amăgirii și persecuțiilor deosebite, așa cum începea atunci tot mai mult, așa cum este și azi în multe țări ale pământului și așa cum este vestit pentru timpul din urmă dinainte de revenirea Domnului nostru într-un mod extrem de acut pe întreg pământul (Matei 24:9; Apoc. 3:10; 7:14; 13:7), este deosebit de important ca funcțiile de conducere din biserici să fie deținute de cine trebuie. Căci amenință pericole deosebite: pe de-o parte, vrăjmașul, cu ajutoarele și ajutoarele ajutoarelor lui demonice și umane, vrea să furișeze astfel de oameni ca factori de decizie în biserici, care să fie infestați cu duhul lui, cu ideologia predominantă ale vremurilor.

Pe de altă parte, un stat determinat ideologic, anticreștin, absolutist (cf. 2 Tes. 2; Apoc. 13) vrea să-și folosească superioritatea forțelor externe pentru a impune bisericilor ca și conducători persoane pe placul lui, persoane cu care statul să meargă mână în mână. Cu prețul acesta, statul va vrea în anumite circumstanțe să îngăduie efectiv unele lucruri și să dea bisericii unele libertăți. În unele țări aceasta este situația și astăzi (cf. Iacov 4:4) sau a fost în ultimele decenii.

Conform cu ceea ce vestește Biblia, este de așteptat o dificultate deosebită pe ultima parte a drumului bisericii lui Isus: între Anticrist și o parte degenerată a creștinismului mondial, respectiv a unei „religii mondiale“ apărute în vremea aceea, se va ajunge la o colaborare strânsă, extrem de „folositoare“ pentru ambele părți (Apoc. 17:1). Această parte degenerată, devenită necredincioasă Domnului a creștinismului mondial este numită „curvă“, spre deosebire de adevărata biserică mondială a lui Isus, cea care Îl urmează pe Domnul cu credincioșie și suferă pentru El; aceasta este numită „mireasa Mielului“ (Apoc. 19:7), a Domnului nostru răstignit. Calitatea de „curvă“ nu constă – ca adesea deja și în VT – atât de mult în încălcarea poruncii a șasea, în desfrâul sexual, ci a primei porunci: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău... Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine“ (Exo-

dul 20:3; cf. Is. 1:21; Ezech. 16; 23; Osea 1; 2:21; Ef. 5:22-23; Iacov 4:4 [textual: „adultere“]; Apoc. 19:7; 22:17).

Partea degenerată a creștinismului mondial, religia mondială care apare acum, „curva“, se numește „Babilon“ (Apoc. 17:5); începând de la istoria construirii turnului, „Babilon“ este simbolul unirii încăpățănate a oamenilor împotriva lui Dumnezeu (Gen. 11:4), care s-a sfârșit atunci și se va sfârși la sfârșitul veacului – cât și cu alte ocazii – întotdeauna în tulburare și neunitate îngrozitoare, și între oameni (Gen. 11:7-9; Apoc. 17:16).

Dacă biserica lui Isus vrea să treacă cu bine prin aceste vremuri grele, atunci este de mare importanță ca sarcinile de conducere din cadrul ei să fie deținute de persoane corespunzătoare.

7.2 Premisa de bază pentru toate slujbele în biserica lui Isus, în special cea a conducerii

7.2.1 Pavel începe acest pasaj cu cuvinte, care în mod obișnuit sunt traduse astfel: *Adevărat este cuvântul acesta* (v. 1). Ad litteram se spune: „Demn de crezare este cuvântul acesta“. În antichitate nu existau semne de punctuație; deci inițial nu au existat cele două puncte de după aceste cuvinte. De asemenea, creștinii din vremea aceea nu au avut nici împărțirea în capitole și versete. Propoziția scurtă poate fi deci înțeleasă ca o afirmație independentă și așa și trebuie înțeleasă: „Demn de crezare este cuvântul“, mesajul Evangheliei, Cuvântul unic al lui Dumnezeu, care este Domnul nostru Isus Cristos (Ioan 1:1-4; Apoc. 19:13).

7.2.2 „Demn de crezare este Cuvântul.“ Această scurtă propoziție formează un pod între cele spuse anterior și cele care urmează: privește în urmă la „rămânerea în credință, în dragoste și în sfințire“ (1 Tim. 2:15). Aceasta face parte în orice caz din starea corectă de creștin și din viața trăită în biserică – de la mama, care-și crește copiii, până în special la cei care trebuie să conducă biserica. În felul acesta introduce scurta propoziție mesajul care urmează acum despre conducătorii bisericii. Și această „rămânere în credință, în dragoste și în sfințire“ este facilitată pentru toți prin faptul că Cuvântul, Cuvântul lui Dum-

nezeu pe care se întemeiază calitatea de creștin a individului și întreaga biserică, este „demn de crezare“, veridic.

7.2.3 Premisa fundamentală pentru întreaga slujire în biserică lui Isus, în special pentru slujba de conducere, este că omul a luat clar la sine și în sine acest *Cuvânt*, că trăiește din El și cu El și se lasă zilnic educat și condus de El, mai ales într-o vreme în care ispita, amăgirea și persecuțiile se acutizează în sens escatologic.

În *credința* vie (cf. 1 Tim. 2:15) trebuie să stea omul, nu doar să se fi convertit cu ani în urmă, ci trebuie să trăiască acum întors la Domnul, subordonat Lui și dedicat Lui.

Este necesar ca omul să stea în *dragoste*, nu în acel ceva care se numește astăzi „dragoste“. Limba greacă are trei expresii pentru cuvântul nostru „dragoste“: „eros“ se referă la dragostea sexuală. „Filadelfia“ este dragostea frățească, iubirea dintre membrii familiei, dintre rude, prieteni, simpatia personală. Cuvântul „agape“ este folosit în NT grecesc pentru dragostea cu care ne iubește Dumnezeu pe noi, oamenii, în Isus Cristos și apoi și pentru dragostea cu care-L iubim noi pe Dumnezeu, pe Isus Cristos și cu care transmitem dragostea Lui oamenilor, credincioșilor și necredincioșilor, prietenilor și dușmanilor (Matei 5:44). Acest cuvânt este folosit și în propoziția anterioară din 1 Tim. 2:15.

Mai departe este menționată aici *rămânerea în sfințire*. Dumnezeu are o lucrare de educare cu noi. Duhul Sfânt este nu în ultim rând și un duh care sfințește. Pe cei pe care-i iubește Dumnezeu, copiii Săi, pe aceia îi educă (Evrei 12:6). Un creștin, la care se uită alți creștini, dar și lumea din jur adesea atât de descumpănită, în căutare de călăuzire și de modele de urmat, nu are în nici un caz voie să se închidă în vreun domeniu al vieții lui pentru lucrarea de educare a lui Dumnezeu și a Duhului Său. Mai degrabă, trebuie să rămână în această lucrare cu „smerenie“, să caute întotdeauna calea uceniciei lui Isus, să mediteze la această cale în rugăciune, unde ne-a lăsat Isus – aici, în această situație deosebită în care ne aflăm – urma Sa pentru mintea, vorbirea și fapta noastră, „ca să călcăm pe urmele pașilor Lui“ (1 Petru 2:21).

7.3 Funcția de „episcop“, sarcina de conducere

Apostolul Pavel scrie: *Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun* (textual: „o lucrare frumoasă“) (v. 1).

7.3.1 În creștinismul primar *nu* a fost vorba, ca mai târziu, despre o slujbă de conducere suprabisericească într-o regiune mai mare sau mai mică. *Episcopii* erau mai degrabă conducătorii bisericilor individuale, într-o biserică putând chiar să fie numiți mai mulți „episcopi“ pentru această slujbă (cf. Fil. 1:1).

7.3.2 Expresia din limba greacă originală a NT înseamnă „supraveghetor“. În folosirea uzuală a cuvântului, acesta denumea pe cel care supraveghea construcția unei case. În biserică lui Isus, cuvântul are cu atât mai mult un loc îndreptățit, căci la edificarea bisericii este vorba despre „construcția unei case“: despre construcția casei, a templului lui Dumnezeu în această lume, unde Dumnezeu să fie acasă la noi, oamenii și unde noi să putem fi acasă la El (cf. 1 Cor. 3:9-11,16; 1 Petru 2:5). Persoanele respective nu doar supraveghează, ci ei arată cum trebuie să se lucreze; ei sunt, înțeles corect, „șefi de echipă“.

7.3.3 Însă poate că în vremea aceea vreunul nici nu a vrut să fie împovărat cu această sarcină. Poate se temea că va trebui să coordoneze și să țină toată lucrarea operațională și aceasta cu mari eforturi și într-un mod care nici măcar nu-l cunoștea. Desigur, el vedea aici probabil și limitele talentelor lui privitor la această slujbă, de a se îngriji lăuntric și în exterior de oameni, de a-i susține și pe oamenii dificili și de a-i implica mereu în lucrare; aceasta putea să producă necazuri într-un mod care acum nu putea fi încă estimat. De asemenea, se putea ca el să urmeze să fie mai mult sau mai puțin „frontul de ciocnire“ și pentru atacurile din afară, din partea statului și a opiniei publice. Și chiar și de posibilele derulări greșite, în ceea ce privește învățătura și viața în cadrul propriilor rânduri, avea să trebuiască să se ocupe tot el. Slujba într-un domeniu parțial, în care se putea orienta mai ușor, de exemplu numai propovăduirea, poate i s-ar fi părut respectivului mai frumoasă. Însă

Pavel constată: *Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun.* De ce să fie „frumoasă” tocmai această slujbă atât de vastă? Pentru că un astfel de slujitor al bisericii poate să facă pentru biserică marea slujbă a lui Isus, cea a Păstorului cel Bun pentru turma Lui. El poate în moduri deosebit de felurite să fie un ajutor al Păstorului Bun, poate să fie „ajutorul la stână”, „ucenicul la cioban” al marelui Păstor și Stăpân al turmei (cf. 1 Petru 5:1-4).

7.3.4 Tocmai atunci când abuzurile unei puteri mondiale ideologice, fără scrupule, anticristice împotriva bisericii lui Isus devin tot mai dure și mai rafinate, conducerile bisericilor locale dobândesc o importanță cu atât mai mare. Într-un asemenea caz, este bine în funcție de circumstanțe mai degrabă să se slăbească legăturile cu o organizație bisericească mare, centralizată și să se treacă mai mult la o răspundere proprie a bisericii locale. Căci experiența arată că o astfel de putere de stat caută mai ales să pună mâna pe o conducere generală a bisericii, pe care s-o controleze, prin faptul că furișează în conducerea centrală oameni loiali ei. Din acest punct central ea vrea apoi să conducă și bisericile locale. De regulă, o astfel de putere poate în schimb mult mai puțin să ajungă să conducă numeroasele biserici locale, mai mari și mai mici, foarte diferite și astfel să le „acordeze” pe toate la fel, conform concepției ei generală.

7.3.5 Cu atât mai important este să se țină cont de premisele fundamentale menționate ale unei numiri în slujba de conducere a bisericii (cf. 1 Tim. 2:15; 3:1a): răspunderea conducerii bisericii locale este firește cu atât mai mare, cu cât biserica trebuie – în mod independent – să caute calea și să împlinească sarcinile date ei de Domnul. Prin urmare, este nevoie ca la numirea în funcțiile de conducere ale bisericii să se țină seama de premisele unei chemări, așa cum sunt ele menționate aici (cf. interpretarea la 1 Tim. 2:15 și 3:1a). În special când apar derulări escatologice ale evenimentelor, este absolut necesar ca la numirea pastorelor, preoților, prezbiterilor, comitetelor bisericești etc. să se țină cont și în cultele mari de premisele menționate, cât și de 1 Tim. 3:2-7.

7.3.6 Pavel pornește de la premisa, că în biserică există creștini care *râvnesc*, năzuiesc la funcția de episcopi. Aceasta nu trebuie interpretat imediat drept dorință de afirmare. Se poate ca un om să fi recunoscut prin rugăciune: „Dumnezeu vrea să mă pun la dispoziție și pentru această slujbă, dacă este nevoie; pentru aceasta El mi-a dat probabil și unele daruri și putere. De asemenea, profesia și sarcinile din familie îmi lasă un oarecare timp pentru aceasta, astfel încât de regulă nu ar prea apare un conflict de îndatoriri. Și nu în ultimul rând: soția mea merge în această problemă cu mine și mă susține; ba chiar deja și copiii mei. Dacă Domnul îmi deschide ușa pentru aceasta și dacă și încrederea bisericii mi-o solicită, atunci voi fi bucuros să mă declar dispus să accept și să îndur de dragul Domnului meu și ispitele și suferințele pe care le aduce cu sine această lucrare. Chiar dacă vor fi ispite și suferințe la care acum nici nu mă gândesc, pentru Domnul meu, Evanghelia Lui și biserica Lui vreau să fiu absolut dispus să le îndur, după cuvântul: „Vrei să fi slujitorul lui Dumnezeu, pregătește-te pentru ispite” (Sir. 2:1)“.

Însă o astfel de disponibilitate nu exclude verificarea de către biserică. Ce mai menționează aici Pavel în plus față de 1 Tim. 2:15 și 3:1a?

7.4 Alte puncte de verificare (v. 2-7)

7.4.1 *Trebuie ca episcopul să fie fără prihană* (textual: „de neatins”) (v. 2), adică nimeni să nu poată să-l arate cu degetul în vreo privință: „Dar aici...!” Privirea oamenilor din biserică și din lumea din jur nu trebuie să rămână imediat ațintită asupra unui aspect. Altfel se întâmplă ca în cazul unui preot, al cărui talar nu a fost aranjat bine în timpul prediciei; ascultătorii și-au amintit ulterior numai acest singur amănunt, pe care l-au observat prin impresia vizuală. Mai mult chiar: autoritatea lăuntrică a respectivului este știrbită. Da, unii oameni din biserică și din afara ei pot prin greșelile unui asemenea bărbat din conducerea bisericii să fie periculos de liniștiți cu privire la propriile lor greșeli: „Dacă până și el face asta, atunci cu atât mai mult pot să-mi permit eu“.

În ceea ce privește însă viața creștinului respectiv, dinainte

de convertirea lui, păcatele trecute și între timp iertate nu trebuie în nici un caz „dezgropate” din nou, căci nici în cazul lui Pavel nu s-a întâmplat așa. Despre vina iertată se mai vorbește numai pentru a slăvi îndurarea veșnică, minunea crucii, bogăția harului lui Dumnezeu (cf. 1 Tim. 1:12 și urm.). Dumnezeu Însuși nu Se mai gândește în acest caz la păcatul nostru ca să-l judece; la rugăciunea noastră, păcatul este iertat pe baza jertfei lui Isus (cf. Ier. 31:34; 1 Ioan 1:7-9). De aceea nu mai trebuie să ne gândim nici noi la el, ca să ne acuzăm singuri. Frații noștri creștini nu mai au voie să ne împovăreze cu astfel de păcate. Și în special Satan nu mai are voie să ne acuze din cauza păcatelor iertate, să se interpună în fața rugăciunilor noastre și să-și revendice dreptul asupra noastră (Zah. 3:1-5; Rom. 8:33 și urm.; Apoc. 12:10 și urm.). Nu avem însă voie să devenim siguri de noi. Încrezându-ne în propriile noastre puteri vom ajunge să cădem. Acest lucru mai este posibil. Altfel Isus nu ar fi îndemnat până și biserica din Filadelfia: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apoc. 3:11; cf. 1 Cor. 10:12). Putem însă să ne punem la adăpost în Isus și în biruința Lui (Rom. 8:37-39; 1 Cor. 15:57; Ef. 6:10; Apoc. 12:11).

Punctele care urmează acum sunt o anumită dezvoltare a ceea ce face parte în detaliu din starea de „fără prihană”.

7.4.2 Bărbatul unei singure neveste

Un bărbat, care trăia în același timp într-o relație de adulter, nu putea în nici un caz să preia slujba conducerii bisericii. De asemenea, nu avea voie să ia, respectiv să aibă nici „amante”, chiar dacă legea statului permitea acest lucru. Căci Isus a vrut în orice caz să restaureze porunca originală divină a căsătoriei, cu un singur partener, începând desigur din biserica Sa (Matei 19:3-9).

Tocmai în perioada aceea de desfrâu și de distrugere a căsniciei și a familiei în lumea greco-romană a fost cu atât mai urgent ca membrii bisericii lui Isus – înainte de toate conducătorii bisericii – să trăiască în mod exemplar pentru lume porunca sfântă și singură mântuitoare a lui Dumnezeu. Astăzi acest lucru nu este mai puțin necesar și urgent, mai ales deoarece la scară mondială devine preponderent „desfrâul” escatologic,

anticristic (cf. Matei 24:12 și 2 Tes. 2:3), decăderea poruncilor și a legilor lui Dumnezeu (cf. Apoc. 3:10).

Care este însă situația, dacă bărbatul divorțase „legal” și se recăsătorea? Nu trebuia să devină tocmai conducătorul bisericii. Acest lucru nu este valabil atunci, când prima lui soție l-a părăsit prin adulter, ea înaintând divorțul, lipindu-se de un alt bărbat și apoi căsătorindu-se cu el (cf. Matei 5:32; 19:9; 1 Cor. 7:11).

Per ansamblu, dacă bărbații din biserică cochetau cu ideea să divorțeze de soțiile lor și să se căsătorească cu alte femei, tocmai că nu trebuia să se poată liniști și justifica singuri: „Chiar și conducătorul bisericii a divorțat și s-a recăsătorit; deci pot s-o fac și eu”.

Pe parcursul istoriei bisericii a existat uneori părerea că acest pasaj ar exclude și recăsătoria pentru un conducător al bisericii ajuns văduv. Și de asemenea ar fi exclusă numirea unui bărbat ca și conducător al bisericii, care este căsătorit cu o a doua soție după decesul primei soții. Însă pe baza acestui pasaj biblic nu poate să fie vorba de așa ceva, dacă după încheierea celei de-a doua căsătorii respectivul este numai bărbatul unei soții. Prima căsătorie nu mai există. La înviere oricum nu vom mai fi soț și soție, ci cei mântuiți vor avea trupuri noi, asemenea îngerilor (Matei 22:30; cf. 1 Cor. 15:44; Col. 3:4; 1 Ioan 3:2).

În cazul pasajului nostru, un bărbat, care acceptă să fie numit într-o funcție de conducere a bisericii sau care deține o asemenea funcție, poate să se cerceteze și singur, până în cele mai mici gânduri ale lui, dacă nu cumva există în acest domeniu ceva în viața lui, care distruge autoritatea lăuntrică a slujirii lui (cf. Matei 5:28); supunerea față de Domnul, cererea iertării, noua predare a vieții lui Dumnezeu în Isus Cristos și subordonarea față de disciplina Lui și stăpânirea Lui nelimitată constituie și aici un ajutor.

7.4.3 *Cumpătat*: un conducător al bisericii în exuberanța sentimentelor, cu o fantezie debordantă și cu o părere exagerat de bună despre sine nu ar fi la locul potrivit. Aici este nevoie de un bărbat, care rămâne cu picioarele pe pământ, pe singura temelie sigură a harului lui Dumnezeu în Isus Cristos. Pavel scrie astfel: „Fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care

vă va fi arătat la arătarea lui Isus Cristos“ (1 Petru 1:13; cf. 1 Cor. 3:11).

7.4.4 *Înțelept* sau „chibzuit“: un om pripit, un om care ia decizii negândite, care nu pune lucrurile în mișcare stând aplecat deasupra Bibliei deschise, la rugăciune și care nu întreabă care este voia lui Dumnezeu, poate în unele situații să distrugă multe în conducerea bisericii. Important este aici o părere biblică, clară și cuvânt și faptă gândite înaintea Domnului atotprezent.

7.4.5 *Vrednic de cinste* sau „onorabil“: comportamentul general al conducătorului bisericii trebuie să corespundă cu cinstea Domnului bisericii, Cel care este „Împăratul împăraților și Domnul domnilor“ (Apoc. 19:16). Aici nu este vorba despre o solemnitate de fațadă, însă el trebuie să fie conștient pentru cine și înaintea cui stă el. Unii dintre frații de credință simt dacă un om trăiește în prezența Domnului lui și dacă se străduiesc să fie pe placul Lui (cf. Gen. 17:1). Este bine dacă tocmai creștinii din conducerea bisericii fac ca pentru ceilalți creștini să fie mai ușor să ia în calcul prezența Domnului sfânt, mângâietor și atotputernic.

7.4.6 *Primitor de oaspeți*:

Mulți membrii ai bisericii au fost în vremea aceea săraci, de exemplu sclavii și nu aveau cu adevărat un cămin al lor. În această situație a fost deci extrem de folositor, dacă aveau într-o anumită măsură un cămin la conducătorul bisericii și soția acestuia, dacă puteau să vină și să plece când voiau și dacă puteau să vină acolo și ca să ceară un sfat și ajutor.

Nu puțini creștini călătoreau în vremea aceea la mari distanțe: în acțiuni misionare, pentru a încuraja bisericile și pentru a menține legătura dintre ele. Despre aceste lucruri aflăm multe în Faptele Apostolilor și în epistolele nou-testamentale. Acești oameni trebuia să fie găzduiți. Era deci bine dacă conducătorul bisericii și soția lui dădeau un exemplu în această privință. O astfel de primire plină de dragoste putea să însemne o mare întărire și încurajare pentru mesagerii călători, în mijlocul tuturor ostenelilor lor și a multiplelor ispite; așa a fost cazul, de

exemplu, cu Acuila și Priscila (cf. Fapte 18:2,3,28,26; Rom. 16:3; 1 Cor. 16:19).

Curând a venit în vremea aceea și perioada persecuțiilor. Atunci a putut fi periculos să primești în casă un creștin de seamă care era urmărit (cf. Fapte 17:5-9). – La fel a fost în timpul celui de-al doilea război mondial, când în Germania și în celelalte țări europene ocupate de naziști, oamenii au primit în casele lor evrei și i-au ținut ascunși – poate un gust anticipat a ceea ce va însemna odată găzduirea unor conducători creștini (cf. Matei 24:9).

Probabil că și oameni până atunci necredincioși vor fi venit la bisericile creștinilor în căutare de ajutor, în primul rând la conducătorii bisericilor. Să fie primiți de aceștia cu dragoste se poate să fi produs la mulți o primă deschidere pentru Evanghelie. În felul acesta, urmarea îndemnului: „Să facem bine la toți“ (Gal. 6:10) a devenit o adevărată „diaconie misionară“. La aceasta trebuie să rămânem și în ziua de azi. Și chiar și în vremuri de strâmtorare, prin această lucrare pot fi ajutați mai mulți oameni pe calea credinței, decât am putea crede noi acum.

În „vremurile noastre bolnave“, este important să avem o casă deschisă și pentru cei afectați psihic.

Și dacă la toate acestea conducătorul bisericii și soția lui dau un exemplu bun, fiind gata de jertfă, aceasta va fi un imbold și pentru ceilalți creștini.

7.4.7 *În stare să învețe pe alții*: în biserica lui Isus domnește – la fel ca și în corpul nostru cu multele lui mădule și organe – o împărțire a sarcinilor, corespunzătoare împărțirii diferitelor daruri naturale și spirituale diferite (Rom. 12:6-8; 1 Cor. 12:1-11). Nici un creștin nu are toate darurile și nici un creștin, care stă în credința vie și care de aceea este umplut de Duhul lui Dumnezeu (cf. Ioan 7:39; Ef. 1:13), nu este fără aceste daruri, fără acest echipament pentru slujire. Duhul Sfânt în noi este în orice caz ambele: dar mântuitor, cu scopul mântuirii noastre veșnice (Ioan 3:3,5; Rom. 8:14-17; 1 Cor. 12:3) și dar pentru slujire pentru una sau alta dintre sarcinile din biserică. În acest sens, nu trebuie în nici un caz ca cel, care are darul și sarcina conducerii bisericii, să aibă în același timp într-o măsură deosebită și darul

de a-i învăța pe alții (cf. „cârmuitorii“ și „învățătorii“ în Rom. 12:7 și urm., ca slujbe diferite). Și totuși, conducătorul biserici trebuie și să poată să-i învețe pe alții: cum altfel va putea el să conducă biserica, dacă nu prin Cuvântul Scripturii, prin interpretarea și propovăduirea lui corespunzătoare!? Din perspectiva aceasta cade lumină mai ales asupra situației în care se află biserica și asupra întrebării, ce ar fi de făcut ca urmare a acestei situații. Aici, în Cuvântul lui Dumnezeu, în Cuvântul Sfintei Scripturi (cf. Ioan 14:26; 16:14; 1 Cor. 4:6), este dată și autoritatea care-i convinge pe credincioși la ascultare, nu față de oameni, însă față de Domnul bisericii. Biserica lui Isus este condusă și îndrumată la slujire în mod legitim numai cu ajutorul Cuvântului Scripturii. Cuvântul Scripturii îi face pe toți împreună să fie siguri de cale, de țință și de sarcină, chiar și atunci când se ajunge la întinericul final, căci „adevărat și cu totul vrednic de primit este Cuvântul“ (1 Tim. 1:15; 4:9), numai Cuvântul Scripturii. Unde se predă Scriptura, acolo este ascultată cererea: „Întărește-mi pașii în Cuvântul Tău“ (Ps. 119:133).

7.4.8 *Să nu fie bețiv* (v. 3), „să nu fie dat la băutură“: suntem poate surprinși că acest lucru a trebuit spus. Însă în antichitate, în lumea greco-romană, se făcea mult abuz de alcool și bețiile erau ceva uzual. Se poate ca la convertire, omul să fi fost eliberat de beție (cf. Ioan 8:34,36), însă mai târziu să fi alunecat totuși înapoi în vechea robie, poate printr-o neglijare a rugăciunii și din cauza unor griji pe care încerca să le uite și de care încerca să treacă „mai ușor“ în acest mod. Sau se întâmpla în cercuri sau în ținuturi în care se obișnuia să se consume în gospodărie vin sau suc de fructe fermentat. Un om putea fără să-și dea seama, chiar și fără a fi dependent de alcool, să bea mereu mai mult decât era bine, de exemplu împreună cu musafirii sau pentru „a-și face curaj“ să stea înaintea altora. Însă Duhul lui Dumnezeu nu lucrează în om împreună cu duhul vinului; el nu împarte cu acest duh domnia asupra omului. El vrea să-l stăpânească singur pe om și să lucreze prin om, în special în slujbele corespunzătoare din biserică.

Și de întrebarea, care este relația omului față de alcool, trebuie să se țină seama la numirea în funcția de conducere a unei

biserici. În special când amenință amăgirea și persecuția, când mulți din lumea din jur sunt fermecați de ideologii, este cu atât mai important ca acei creștini care conduc biserica să fie lucizi în toate privințele și să aibă mintea clară.

7.4.9 *Să nu fie bătaș* sau „violent“: Domnul nostru a fost și este „blând“, grijuliu, calm (Matei 11:29). Și ca Domn înălțat, El mai stă încă la ușă și „bate“ (Apoc. 3:20). El nu are nevoie de ranga de fier; El întreabă dacă cineva vrea să-L primească. El poate să aștepte și nu dă niciodată buzna. Este necesar ca un conducător al bisericii să se poarte așa, „în felul lui Isus“, cu membrii bisericii, cu cei tineri și cu cei bătrâni, ca să-i aducă acolo unde trebuie să-i ducă.

În felul lui Isus trebuie să se comporte și cu lumea din jur. Cât de grijuliu a vorbit Isus cu femeia samariteană de la fântână, cum a înaintat de-a dreptul pas cu pas în discuție, până a ajuns să-i spună și să-i dea acel „un singur lucru care trebuiește“ (Ioan 4; Luca 10:42)! Un om, care răbufnește, se lasă foarte greu „ținut în frâu“ de Duhul lui Dumnezeu (cf. Rom. 8:14; verbul de aici a fost în vremea aceea o expresie de specialitate a călăreților și birjarilor), este un om, care nu aruncă ce-i drept cu pietre în jur, dar aruncă cuvinte dure, care nu lovește cu pumnii, însă-i rănește pe oameni cu ieșiri nerăbdătoare, mânioase. În contrast cu aceasta, conducătorul bisericii trebuie cu atât mai mult – chiar dacă alții din afara bisericii și în biserică sunt extrem de supărați – să o ia de la început cu acești oameni, cu liniște, obiectivitate, răbdare, politețe, înțelegere, blândețe, dragoste, așa cum este îndurarea lui Dumnezeu asupra noastră din nou în fiecare zi din nou (cf. Plâng. 3:22 și urm.).

7.4.10 ... *ci să fie blând*, „prietenos“: „dragostea lui Dumnezeu“ nu o putem propovădui sau chiar duce altor oameni „cu mânie ascunsă“ (cum spuneau bătrânii). „Bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru“ (Tit 3:4) o putem face credibilă pentru alții numai cu cuvinte prietenoase și un comportament plin de dragoste. În perioada iminentă de persecuții de atunci, în care creștinii erau adesea și calomniati și prezentați negativ, unii dintre persecutori au ajuns în felul acesta să-L cunoască

mai bine pe Isus și să constate cu uimire: „Aceștia sunt deci creștinii!“ În acest timp, în unii din ei s-a făcut deja o breșă în inimă pentru Evanghelie (1 Petru 2:12).

7.4.11 *Să nu fie gâlcevitor*: vechii greci erau extrem de pricepuți și de versați în arta discuțiilor, a luptelor de cuvinte; știau să mânuiască și „spada grea“, dar și „floreta ușoară“. În biserica lui Isus au venit acum și oameni cu acest „hobby“. Și aici existau multe întrebări care puteau fi transformate în teme de discuție. Iar, în esență, discuțiile erau purtate în stilul vechi. Pavel scrie în ultimul capitol al scrisorii sale despre „boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte“, de care au fost cuprinși unii (1 Tim. 6:4). Desigur, trebuie intervenit pentru adevăr; nu avem voie aici să evităm nici lupta; și aceasta o arată Pavel în această scrisoare a sa. Însă un om, care este în elementul lui numai în certuri și discuții permanente, nu poate în nici un caz să fie conducătorul bisericii, pentru că prin el nu poate să ia ființă o adevărată părtășie a bisericii în jurul și în Cristos, o familie a copiilor lui Dumnezeu.

7.4.12 *Să nu fie doritor de câștig mârșav*: desigur, unii sunt mai interesați de importanța lor, decât de bani; nici acesta nu este un lucru mai bun și rezultă din același obicei prost, păcătos, cu care i-a infectat Satan pe oameni. Însă dacă un om, prin a cărui mână trec darurile bisericii, este lacom de bani și dacă mai devreme sau mai târziu nu mai poate să reziste la această lăcomie, atunci și aceasta este foarte grav: săracii sunt lipsiți de ajutor, își pierd încrederea în frații lor creștini care ar trebui să-i sprijine și poate că prin aceasta își pierd chiar și credința. Iar membrii mai înstăriți ai bisericii, care-i dau conducătorului bisericii darurile lor, se supără atunci când observă necredințioșia, iar înclinația la zgârcenie, care locuiește și în ei și care nu vrea să dea nimic, primește într-o anumită măsură justificarea: „Oricum ajunge în mâinile cui nu trebuie!“ „Înaintașul“ tuturor lacomilor de bani din biserica lui Isus, Iuda, este un exemplu înfricoșător: în final, de dragul banilor, omul ajunge să-l vândă chiar pe Mântuitorul și întreaga biserică a lui Isus; se dă prioritate bogăției dobândite repede și ușor. Nu, un astfel de om nu

poate să fie conducătorul bisericii; ar putea chiar să-i „vândă“ vrăjmașului întreaga biserică, dimpreună cu Evanghelia.

7.4.13 *Să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?* (v. 4 și urm.).

Conducerea bisericii necesită talentul, carisma, darul Duhului pentru a supraveghea, a conduce, a îndruma bine și a îngriji spiritual marea familie a bisericii. Acest dar trebuie să se fi arătat și să fi fost confirmat deja în propria familie mai mică a candidatului la o funcție, pentru ca frații creștini din biserică să poată avea curajul să-l cheme la slujba pentru întreaga biserică, fără să trebuiască să se teamă că l-ar putea suprasolicita, spre propria lui durere și în marele detriment al bisericii. *Căci, așa continuă Pavel, dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?*

Care este însă situația, dacă un bărbat dimpreună cu soția lui și-au crescut copiii cu toată înțelepciunea și dragostea și cu multe rugăciuni de mijlocire și a vrut să-i conducă cu mână blândă și fermă la credință, dar acum, în final, copiii lui – adulți și „zburăți“ de acasă – nu sunt totuși la credință? Nu poate el acum să preia o funcție de conducere în biserică, respectiv trebuie să renunțe la funcția de conducere pe care o deține? Nu, mai ales că Isus vestește, în special pentru vremurile din urmă, că din pricina credinței în El vor exista și lupte între părinți și copii, ba chiar că „omul va avea de vrăjmaș chiar pe cei din casa lui“; atunci astfel de situații nu sunt deloc surprinzătoare. În acest caz nu avem voie în nici un caz să-i cedăm vrăjmașului dubla biruință, că i-a îndepărtat pe copii de credință și apoi a paralizat și slujirea părinților (Matei 10:21,36; Luca 21:16).

În plus, „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință“ (Matei 19:26), chiar și ca acești copii să vină totuși, respectiv din nou la credință. Domnul nostru poate să învie la viață la fel de bine un mort spiritual, cum l-a chemat odinioară pe Lazăr, care începuse deja să putrezească, să iasă din mormânt (Ioan 11:39-44; Apoc. 3:1-5). Pavel i-a spus temnicherului: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta“ (Fapte 16:31). Iar Domnul

nostru le spune celor care sunt ai Săi: „Să nu vă părăsiți încrederea, pe care o așteaptă o mare răsplată“ (Evrei 10:35)! „Nouă ni se poruncește să rămânem statornici și să rămânem lângă promisiuni“ (J. Chr. Blumhardt).

7.4.14 *Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe, să nu se umfle de mândrie și să cadă în osânda diavolului* (v. 6).

Dintre „bolile spirituale ale copilăriei“ face parte oricum faptul că unii, care sunt nou-veniți la credință și în biserica lui Isus, cred că ei sunt primii creștini adevărați și că cu ei abia începe cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu în locul acela. Aceasta este adesea „mândria“ care „merge înaintea căderii“ (Prov. 16:18). Uneori, un astfel de om se corectează numai trecând prin mari umilințe (cf. Ps. 119:67,71). Și acum nu avem voie să-l punem pe un nou-venit la credință în plus în pericol, prin faptul că-l ridicăm pripit în poziții de conducere. Aceasta nu ar fi bine pentru el și nici pentru biserică; ea va fi nevoită eventual să treacă prin greșelile și încurcăturile prin care trebuie să treacă acest om; și biserica ar plăti scump ca acest om să învețe.

Și să cadă în osânda diavolului, scrie Pavel mai departe: diavolul este „pârâșul“, care vrea să-i arate triumfător lui Dumnezeu nelegiuirea, în special cea ascunsă, din viața copiilor lui Dumnezeu și care vrea astfel să-și revendice dreptul asupra lor (cf. Iov 1:9-11). Iar Dumnezeu dă har numai celor smeriți, nu și celor mândri (1 Petru 5:5), de aceea pot să și fie pârâți de Satan. Dumnezeu este împotriva celor mândri și-i dă pe mâna lui Satan (cf. Luca 14:11; 1 Cor. 5:5; 1 Petru 5:5). Printr-o „carieră abruptă“, biserica l-ar fi adus pe acest om într-o ispită suplimentară și s-ar face vinovată față de el. Iar disciplinarea grea, pe care ar trebui s-o îndure acum acest om, ar aduce și biserica într-o criză gravă.

7.4.15 *Trebuie să aibă o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului* (v. 7).

Și din pricina celor necredincioși, „a celor de afară“, nu este voie să ne fie indiferent cum văd aceștia și întreaga opinie pu-

blică biserica, membrii ei și în special pe cei care conduc biserica și o reprezintă în afară: biserica trebuie să-i invite doar și pe ei la Domnul ei, pentru ca și ei să fie mântuiți. Iar biserica trebuie să aibă și pentru ei ceva care să-i atragă, să-i încurajeze, să-i convingă, după cum dăruiește Dumnezeu. Cel care reprezintă biserica nu are voie să fie pentru ceilalți o pricină evidentă de poticnire, ceva care să-i respingă, chiar dacă acest ceva mai există numai în amintirile lor despre timpurile trecute; lumea nu știe ce înseamnă iertarea lui Dumnezeu. Repede și-ar găsi scuza: „Și el este ca noi!“

Dacă tocmai un astfel de om ar reprezenta biserica, drept conducătorul ei, atunci toți cei care doresc răul bisericii s-ar întoarce și mai mult împotriva lui. Prin poziția, care i-ar fi dată tocmai lui, ar fi provocat tot duhul de calomnie al celorlalți împotriva lui, fapt prin care omul ar fi suprasolicitat. Și vinovați de aceasta ar fi cei care l-au pus pe acest om pe primul loc, acolo unde dușmanul nevăzut al bisericii atacă cel mai tare; iar acesta are suficient de multe ajutoare umane și demonice. Iar bietul om, cu viața lui din trecut, ar oferi cu atât mai mult o țintă evidentă de atac. În împărțirea sarcinilor în biserică trebuie să fim înțelepți și nu avem voie să credem pe fiecare capabil pentru orice.

Cum se poate atunci, ca omul să cadă în cursa diavolului? Având în vedere campania de calomnie, noul conducător al bisericii vrea să se pregătească de apărare și să combată reproșurile și acuzațiile. El crede că trebuie să se dezvinovățească înaintea oamenilor. Și în tot acest timp, el se „încurcă“ cu atât mai mult. Poate apelează la jumătăți de adevăruri. Acestea sunt descoperite; asupra lui se abate batjocura. Și mărturia lui pentru Isus este cu totul inefficientă, ba chiar imposibilă. De asemenea, și capacitatea întregii biserici de a depune mărturie este prejudiciată considerabil. Ea nu are, ca întreg, „un nume bun“ în localitate și în ținut. Și în final, respectivul însuși, cât și ceilalți din conducerea bisericii devin conștienți: în toate acestea, diavolul ne-a întins foarte șiret o cursă.

Cât de important este totuși, tocmai în vremuri de ispite generale, să se ceară în rugăciune înțelepciune pentru sarcina de a numi bărbați și femei din biserică în anumite slujbe! Iacov

scrie: „Dacă vreunui – acest „vreunul“ este „fiecare“ – dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Domnul, care dă tuturor cu mână largă“ (Iacov 1:5).

Studiu biblic despre 1 Timotei 3:1-7

1. Introducere

Un detașament a fost cantonat o perioadă mai lungă în condiții extrem de bune. Aici s-a putut aranja comod și s-a putut extinde. Apoi a trebuit însă să plece din nou la luptă. A trebuit să se reorganizeze, în ceea ce privește relațiile de comandă, să verifice armele și echipamentul și să-și limiteze bagajele la cele ale unui detașament gata de luptă.

Aceasta este situația creștinismului occidental, în special a poporului nostru. Domnul nostru Isus Cristos Însuși este cel care pornește cu biserica Sa la luptă, ca s-o ducă spre ținta Sa măreață, revenirea Sa. În cel de-al treilea Reich aceasta a fost clar situația creștinilor din poporul nostru, apoi ulterior cea a fraților și a surorilor noastre din partea de est a țării, cu o conducere de orientare marxistă. Iar acum, într-un veac așa-zis „post-creștin“, suntem peste tot o minoritate; indiferența, tot felul de ideologii și de practici oculte determină atmosfera spirituală. Cei care ar dori să țină sus Evanghelia biblică sunt adesea făcuți de răs și batjocoriți în medii. Decăderea ordinii și a legilor lui Dumnezeu, „nelegiuirea“ devin predominante (Matei 24:12). Multe vorbesc în favoarea faptului că ne aflăm pe ultima parte a drumului bisericii lui Isus înainte de ținta minunată. Și trebuie să ne așteptăm că mai devreme sau mai târziu peste noi vor veni ispitele care sunt vestite în Scriptură pentru vremurile acestea. În același timp, trebuie să rămânem la atac cu Evanghelia, în luptă pentru oameni, pentru ca încă mulți să fie salvați, ca

să se împlinească numărul divin (Rom. 11:25), ca să se umple Casa lui Dumnezeu (Luca 14:22 și urm.).

Pentru aceasta trebuie gândit din nou mai mult la cerințele cu care trebuie provocați membrii bisericii, toți aceia care trebuie să fie în fruntea bisericilor mai mari sau mai mici, preoți, consilii bisericești, predicatori, membrii comunităților frățesti. Aceasta este valabil pentru noile numiri cât și pentru echiparea, consfăturile și întrunirile pentru cei care se află în slujire. Și este la fel de valabil pentru cercetarea noastră personală, dacă deținem noi înșine astfel de funcții. Pasajul biblic de față poate să ne fie un mare ajutor în acest sens.

2. Întrebări pregătitoare

Ce înseamnă „funcția de episcop“? Este bine să se „râvnească“ o astfel de funcție? Ce face să fie astăzi atât de urgent să se țină cont de premisele la numirea pentru astfel de slujbe? Care din punctele menționate este important și pentru întrebarea despre modul în care are biserica un efect asupra celor din afara ei? Care puncte se referă mai ales la facilitarea bunei conviețuiri în cadrul bisericii? În ce măsură este implicarea în slujba de conducere a bisericii o sarcină „bună“, „frumoasă“?

3. Tema

Slujba „frumoasă“ de conducător al bisericii. Care sunt premisele pentru aceasta (menționate pentru cercetarea altora și pentru cercetare personală).

4. Structura

- Funcția de conducere în biserică.
- Urgența cu care se cere atenție la numirea pentru sarcinile de conducere în biserică.
- Premisa de bază pentru toate slujbele în biserica lui Isus, în special pentru cea de conducere.

- d) Alte puncte pentru verificarea eventualilor candidați la funcții, cât și pentru cercetarea noastră personală, dacă deținem astfel de funcții sau dacă suntem proaspăt numiți în ele.

5. Încheiere

Biserica lui Isus – tocmai în relații care se acutizează, când trăiește ca o minoritate într-un mediu puțin prietenos și când se îndreaptă clar spre țintă – trebuie să fie o adunare familială și un detașament mobil al Domnului ei. Sarcinile de conducere din cadrul ei nu este voie să fie înțelese ca „posturi de cinste”. Cu credința și viața lor, cu mărturia lor pentru Isus în vorbă și faptă, în disponibilitatea pentru suferință și jertfă, conducătorii bisericii trebuie să fie exemple pentru ceilalți creștini. Ei trebuie și pot să fie ajutoare ale Păstorului cel Bun. Tocmai aceasta este o sarcină „bună”, „frumoasă”.

8. Diaconii (3:8-13)

3:8-13: Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de vin, nu doritori de câștig mârșav: 9 ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. 10 Trebuie cercetați întâi și numai dacă sunt fără prihană să fie diaconi. 11 Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. 12 Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. 13 Pentru că cei care slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Cristos Isus.

8.1 „Diaconi”, „ajutoare”, „slujitori”

8.1.1 Deja în scrisoarea scrisă mai devreme, spre sfârșitul primei înțemnițări romane, creștinilor din Filipi, Pavel numește ca slujitori ai bisericii *episcopii* și *diaconii* (Fil. 1:1).

„Episcopii”, „supraveghetorii” (cf. celor spuse la 1 Tim. 3:1) sunt, la fel ca „prezbiterii” menționați în alte pasaje biblice, conducătorii bisericii (cf. Fapte 11:30; 14:23; 20:17; 1 Petru 5:1). *Diaconii*, „slujitorii”, au fost în cadrul împărțirii muncii în biserică (cf. Rom. 12:5; 1 Cor. 12:12 și urm.) evident acei membri ai bisericii, cărora le revenea mai ales îngrijirea exterioară a creștinilor, în special a săracilor, a bolnavilor, a văduvelor și a orfanilor (cf. Fapte 6:1-7).

8.1.2 Bisericile se vedeau aici mai întâi responsabile față de proprii membrii, însă ele nu se limitau la acest cerc. Așa le scrie Pavel creștinilor din Galatia: „Să facem bine la toți oamenii și mai ales fraților în credință” (Gal. 6:10).

8.1.3 Un exemplu prezentat nouă mai pe larg, de o asemenea lucrare de îngrijire în cadrul împărțirii muncii bisericii este slujba *diaconilor* din Ierusalim (Fapte 6:1-7). Acolo devine clar și faptul: ce-i drept, acestor bărbați li s-a dat în mod special sarcina să îngrijească de nevoile exterioare, dar ei nu au fost în nici un caz limitați la aceasta. Aceasta se vede deosebit de clar în cazul diaconilor Ștefan și Filip (Fapte 6:5,10; 7:2 și urm.; 8:5,12,26 și urm.). Aici probabil nu ne putem gândi încă la o slujbă cu normă întreagă.

8.1.4 Slujba de diacon, de „ajutor”, a existat deci atunci și în biserica în care a activat Timotei, în Efes. – În lumea grecească din vremea aceea a fost ceva neobișnuit, ca munca unui slujitor să fie considerată onorabilă. Nimeni nu voia să slujească; iar cel, care trebuia să slujească din cauza unor motive oarecare, era considerat vrednic de compătimit de cei din jurul lui. Acum însă, Isus a înnobilit într-un mod minunat slujirea, chiar și slujirea aparent mărunță: El Însuși a slujit în mod corespunzător (Ioan 13:1-17). Astfel, din urmarea adevărată a lui Isus face parte neapărat disponibilitatea pentru slujire: „Oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru... Pentru că nici Fiul omului nu a venit să se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:26-28). „V-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:15).

8.1.5 Tocmai atunci, când biserica lui Isus este înconjurată de multe duhuri și este asaltată de multe forțe (și din partea puterii de stat), unitatea în cadrul bisericii este extrem de importantă. Și aceasta este promovată în mod special prin faptul, că membrii bisericii nu se simt părăsiți nici în privința nevoilor lor exterioare, ci toți se ajută unii pe alții. În munca diaconilor bisericii, slujirea corespunzătoare a bisericii nu are voie să înceteze niciodată: este necesar ca toți să se implice în ea. Însă pentru ca nimeni să nu fie trecut cu vederea și ajutorul să se facă conform unui plan necesar, trebuie să se numească pentru slujirea corespunzătoare câțiva membrii ai bisericii (cf. Fapte 6:1 și urm.) și eventual aceștia chiar să fie eliberați pentru această muncă.

Această slujbă nu trebuie în nici un caz neglijată, în special când pășim în umbra evenimentelor escatologice.

8.1.6 Astăzi există grupări în creștinismul din lumea întreagă, care se ocupă aproape numai de ajutoarele exterioare. Există însă și cealaltă extremă, care nu consideră acest gen de ajutor suficient de „spiritual”. Însă Domnul nostru a vestit și a și vindecat și hrănit mulțimea și El încadrează foarte sus vizitarea bolnavilor: „Am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți... Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:36,40). El este „același, ieri și azi” (Evrei 13:8) și El face același lucru ieri și azi: mai ales este necesar ajutorul spiritual, pentru că El trăiește încă în lumea aceasta și are un trup pământesc.

8.1.7 În zilele vieții Lui pământești, Isus a avut la dispoziție un trup omenesc, pe care îl primise prin lucrarea Duhului Sfânt (Matei 1:20; Luca 1:35). De când S-a întors la Tatăl înălțându-Se la cer, El are la dispoziție – din nou prin lucrarea Duhului Sfânt – un trup omenesc, un trup din oameni: biserica Sa (Rom. 12:5; 1 Cor. 12:12 și urm., Ef. 1:22 și urm.). Domnul nostru Însuși, „Capul” bisericii Sale (Ef. 1:22), dorește o slujbă dublă de la biserica Sa: propovăduirea și îngrijirea exterioară, atât în cadrul bisericii, cât și – misionar – în afara ei.

8.2 Diaconii

Diaconii, de asemenea... (v. 8a): se face referire la ceea ce s-a spus anterior despre „episcopi”. Slujba diaconilor este pusă alături de cea a „episcopilor”. Ei trebuie să fie verificați la fel ca aceștia (v. 10). Munca lor este la fel de importantă și are aceeași demnitate ca cea a conducătorilor bisericii. Este doar același Domn, care folosește ambele genuri de slujitori ca uneltele Sale. Cercetarea membrilor bisericii prevăzuți pentru funcția de diacon, înainte să li se atribuie munca corespunzătoare, este foarte asemănătoare cu cea a conducătorilor bisericii, înainte de numirea lor. Este necesar ca și diaconii să fie instrumente potrivite pentru Domnul nostru Isus Cristos și în felul acesta membrii bisericii cât și necredincioșii să poată recunoaște prin prisma primirii slujirii acestor oameni: Aici mă întâlnesc în esență cu Isus Însuși, în mila Lui, în dragostea Lui și în ajutorul Lui.

8.3 Premise pentru această funcție

Iar acum sunt menționate explicit – la fel ca mai înainte la conducătorii bisericii (1 Tim. 3:2 și urm.) – și în detaliu premisele care trebuie îndeplinite de diaconi înainte de preluarea slujbei. „Trebuie cercetați întâi și numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi” (v. 10).

8.3.1 *Diaconii trebuie să fie cinstiți* (v. 8), nu numai în sens general omenesc. Ei trebuie să facă cinste Domnului lor, fiind asemenea Lui (cf. Gal. 4:19). Pe El Îl reprezintă ei prin slujba lor, atât față de membrii bisericii, cât și în fața lumii. La aceasta trebuie să corespundă ei și în părtășia cu Domnul lor și prin puterea Duhului Sfânt ei și pot lucrul acesta (Ioan 15:4 și urm.; 2 Cor. 3:17a; 5:17). Cu întregul lor comportament, ei trebuie și pot să le ușureze oamenilor încrederea în Isus și în biserica Lui.

Deoarece acești bărbați intrau mai mult în casele oamenilor decât conducătorii bisericii, de exemplu la bolnavii singuri, a fost cu atât mai important să fie demni de încredere.

8.3.2 *Nu cu două fețe*, „nu defăimători”: dacă un om intra atât de des în casele oamenilor, pericolul era foarte mare ca el să vorbească cu cineva, una, iar cu altcineva, alta. Cu unul să vorbească nu prea bine despre un altul absent și apoi să vorbească cu acesta la fel despre primul. Prin aceasta putea să producă multă vrajbă și să-i zăpăcească pe toți. El putea să-i lingusească pe față pe conducătorii bisericii și apoi să vorbească cu membrii bisericii despre ei cu totul altfel, punându-se pe sine în cea mai bună lumină, în detrimentul conducătorilor. Cât de important este însă ca un creștin, fiind conștient de prezența permanentă a Domnului său, să vorbească și să acționeze cinstit și responsabil! Un astfel de creștin ascultă în orice caz mereu; „ușa” lui nu este „niciodată încuiată”.

8.3.3 *Nu băutori de vin*: în v. 3 citim expresia generală pentru „bețivi”, aici se spune ad litteram: „să nu fie înrobit de mult vin”. Adevărații creștini sunt robii Domnului lor și al Duhului Lui; orice altceva ar fi idolatrie. Și dacă un om mergea mult prin case, aceasta însemna eventual și în această privință un anumit pericol: oamenii, ici și colo, vroiau poate să-i facă un bine și să-l servească cu băutură. Iar el se putea să fie înclinat să facă vizite mai ales acolo, unde se întâmpla așa. Astfel, în final seara din el vorbea un alt spiritus, decât spiritus sanctus: duhul vinului și nu Duhul Sfânt. Iar slujirea lui era distrusă, ba chiar transformată în contrariul ei.

8.3.3 *Nu doritori de câștig mârșav*: așa cum unii doreau vin, alții doreau bani. Toate acestea erau poate la unii și la alții pur și simplu doar niște „coji” din vechea lor viață, de care nu se lepădaseră încă. Poate că lacomul se lupta cu greșelile lui, la fel ca cel înclinat spre băutură. Însă biserica nu avea voie să-l pună pe cutare sau pe cutare în niște poziții, care să însemne pentru aceștia primejdii în plus.

În cazul nostru, omul avea acum bani străini pe mână, pentru sprijinirea celor nevoiași, în special a văduvelor și a orfanilor, așa cum cunoaștem acest lucru din biserica din Ierusalim (Fapte 4:32-37; 6:1-7). Creștinii înstăriți dădeau după puteri pentru cei mai săraci, mai ales pentru săracii dintre credincioși (Gal. 6:10).

Însă ei nu dăruiau banii direct, probabil deoarece credeau că nu au perspectiva necesară asupra celor nevoiași și de asemenea ca să nu-i înjosească. De aceea își depuneau darurile cu încredere în mâinile conducerii bisericii (f. Fapte 4:34,35,37). Iar aceștia le dădeau mai departe diaconilor, ca să le împartă. Dacă și cum se făcea aceasta trebuia să se lase cu încredere în mare măsură în seama diaconilor. Ei bine, dacă aici sarcina corespunzătoare îi revenea unui bărbat cu slăbiciunea de genul celei menționate, aceasta putea să fie rău pentru toate părțile: pentru destinatari, pentru dătători, pentru conducerea bisericii, pentru întreaga biserică și pentru respectivul însuși; el era aici suprasolicitat (cf. celor spuse la v. 3). Se putea și ca un astfel de om să nu împartă nici donațiile în lucruri exclusiv la cei nevoiași, ci să le folosească parțial pentru sine și familia sa sau chiar să le vândă mai departe în ascuns. O anumită verificare din partea fraților creștini, pentru care era prevăzută această slujire, era absolut necesară înainte de numirea lor definitivă (v. 10). Și astăzi trebuie să fim atenți în această privință.

8.3.5 *Să păstreze taina credinței într-un cuget curat* (v. 9): Dumnezeu Și-a ținut mult timp ascuns planul Său de mântuire cu privire la omenirea căzută în păcat, însă acum a lăsat să fie în același timp revelat și propovăduit pe deplin prin Fiul Său Isus Cristos (cf. Rom. 16:25 și urm.; Col. 1:25-27). Ceea ce au și pot să fie credincioșii nu este nici acum vizibil pentru toți oamenii. Pavel le-a scris creștinilor din Colose: „Viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu” (Col. 3:3) – „ascuns”, dar nu la colț, ci „în Dumnezeu”; de asemenea, în cea mai bună companie: „cu Cristos”. Credincioșii au încă acest lucru într-un anumit sens ca pe o taină: Dumnezeu este foarte bun cu mine; pot să fiu copilul Lui și să trăiesc și să am mereu o relație cu El. În El pot să fiu ocrotit; toate furtunile și primejdiile nu pot să-mi facă nimic (Rom. 8:31). Isus Cristos, Domnul meu, nu mă lasă niciodată singur (Matei 28:20); cum Îl iubește Tatăl pe El, așa Mă iubește pe mine (Ioan 15:9), eu trebuie numai să continui să-I recepționez dragostea, să rămân în razele de soare ale harului Său. Da, în dragostea Lui El lucrează ca Duh Sfânt în așa fel în mine, încât intră în mine, mă însuflețește, mă face copilul

Lui, mă stăpânește și lucrează prin mine (Rom. 5:5; 8:14-17,26; 2 Cor. 3:17a); curând Se va revela și mă va revela și voi putea fi la El și asemenea Lui în veșnicie (Col. 3:4; 1 Ioan 3:2; Apoc. 22:3 și urm.). Toate acestea pot să ne însoțească – printr-o slujbă neînsemnată și puțin luată în seamă – asemenea unei bucurii tainice și când trecem prin vremuri întunecate.

Această *taină a credinței* trebuie păstrată într-un cuget curat, cu un cuget curat: aici nu trebuie să intervină nici o tulburare a relației dintre noi și Domnul nostru! Chiar dacă s-a întâmplat numai printr-un singur gând, vrem imediat să-L implorăm pe Domnul nostru să ne ierte. Și în special și atunci, când avem slujbe în biserică, vrem să le împlinim cu credincioșie, ca în prezența Domnului nostru și ca să-I fim plăcuți Lui, încât să nu ne rănim conștiința. Epistola către evrei spune: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evrei 12:14).

8.4 Slujba diaconilor

Femeile, de asemenea... (v. 11): se poate să fie vorba și de „diaconițe“, așa cum a fost Fivi „diaconiță a bisericii din Chencrea“ (Rom. 16:1). Este însă la fel de posibil ca Pavel să vorbească aici despre soțiile diaconilor; un argument în acest sens este faptul că Pavel spune imediat în continuare, în v. 12, câte ceva despre căsniciile diaconilor. Dată fiind natura slujirii, soțiile diaconilor lucrau adesea împreună cu soții lor, trebuia și ele să ducă povara slujirii și în felul acesta făceau în același mod o slujbă diaconicească. Pentru ele trebuie să fie împlinite premise asemănătoare ca cele pentru soții lor, dacă și munca lor și slujirea comună a ambilor soți trebuie să fie utilă și binecuvântată:

8.4.1 Și femeile trebuie să fie *cinstite*, la fel ca bărbații (v. 8). Cât de mult poate atitudinea soțiilor lor să întărească adesea încrederea bisericii și a celor din afară față de conducerea bisericii și de diaconi!

8.4.2 *Neclevetitoare*: la fel ca la bărbați (v. 8), Pavel vorbește mai întâi despre păcatele făcute cu vorba. La vizitele lor

„de lucru“ în casele oamenilor, diaconul și soția lui aflau multe: ce li se întâmpla acolo, ce observau acolo și ce aflau acolo despre terțe persoane trebuia „păstrat“. Este atât de frumos să știi atâtea noutăți și să poți împărtăși unele lucruri unor ascultători uimiți. Și pentru ca uimirea să fie și mai mare, se poate să existe înclinația de a exagera puțin unele lucruri. Într-un asemenea caz este nevoie deja de o măsură bună de stăpânire de sine pentru „a ține limba în frâu“, mai mult chiar: stăpânirea de sine a Duhului Sfânt – care este cu atât mai importantă, cu cât „vom da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care l-am rostit“ (Matei 12:36; cf. Iacov 1:26; 3:5 și urm.).

8.4.3 *Cumpătate*: nici exuberanța sentimentelor nu are voie să fie un obstacol pentru folosirea și împărțirea corectă, nepărtinitoare și obiectivă a ajutoarelor disponibile. La o asemenea sarcină, este indispensabil ca, în ciuda dragostei, persoana în cauză să rămână cumpătată, smerită și obiectivă.

8.4.4 *Credincioase în toate lucrurile*: aici se lucrează cu cea mai mare grijă cu ajutoarele disponibile; ele sunt folosite cu mare chibzuință. Tot cu grijă trebuie să fie administrat și timpul avut la dispoziție.

8.4.5 Pavel revine acum la *diaconi*. Ei trebuie să fie bărbați ai unei singure neveste și să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele lor (v. 12). Și aici sunt menționate premise asemănătoare pentru o numire, ca în cazul conducătorilor bisericii (v. 2,4,5). În multipla decădere a căsniciei și familiei în lumea din jur, cât de important a fost în vremea aceea ca în creștinism – aflat la începutul lui – să ia ființă adevărate familii creștine și ca aceasta să se întâmple în special cu cei care prin slujirea lor se aflau într-un mod deosebit sub privirile oamenilor! Cât de important este însă și astăzi acest lucru, într-o vreme de distrugere de-a dreptul escatologică a legilor (cf. Matei 24:12; Apoc. 3:10), a desfrâului sexual general, a necredincioșiei și a fugii de orice obligativitate! Prin aceasta au fost pustiite căsnicia și familia și în poporul nostru. Căsnicia și familia sunt ceva păstrat nouă, oamenilor, din Paradis de către Dumnezeu, în ciuda păcatului

nostru. Aici caută vrăjmașul ciudat al lui Dumnezeu și al oamenilor, Satan, cu atât mai mult să distrugă tocmai și căsnicia și familia, pentru că nu se bucură de bucuria și de pacea pe care le avem. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât „știe că are puțină vreme“ (Apoc. 12:12). Iar acum, Dumnezeu vrea să-Și facă vizibilă noua creație în Isus Cristos, nu în ultimul rând astăzi deja prin căsnicie și familie, chiar și înaintea lumii necredincioase, ca invitație la o viață cu El (cf. Matei 5:16; 2 Cor. 5:17; cf. și celor spuse la 2.4.5).

8.5 Pentru că cei care slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Cristos Isus (v. 13)

8.5.1 Pavel scrie acum aceste cuvinte în încheiere, referitor în special la *diaconi*, cu slujba lor adesea atât de neînsemnată, puțin prețuită de oameni. Ad litteram citim: ei „dobândesc o treaptă bună“. Pe termen lung, ei câștigă totuși încrederea oamenilor cărora le slujesc. Da, unul sau altul chiar le mai și mulțumește. Însă aici este vorba de mai mult: despre o „treaptă bună“ la Domnul nostru Isus Cristos, la marele Dumnezeu. Mântuirea prin harul lui Dumnezeu este aceeași pentru toți (cf. Matei 20:1,16), însă când vom ajunge la țintă, Domnul va da sarcini noi: „Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri“ (Matei 25:21). În orice caz, este valabil: „Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“ (1 Cor. 4:2). Problema nu este ce avem de făcut, ci cum facem ceea ce am fost însărcinați să facem; în mod corespunzător se va face noua împărțire a darurilor și a sarcinilor la marea întâlnire cu Domnul nostru (cf. Matei 25:19 și urm.).

8.5.2 Ei *dobândesc o mare îndrăzneală* (textual: „mult curaj“) *în credința care este în Cristos Isus*, deja acum multă încredere plină de bucurie în credința în Domnul nostru Isus Cristos, și în mărturia în fața celor din afară (în Fapte 4:13, referitor la Petru și Ioan apare aceeași expresie). Peste viața noastră stă aprobarea Domnului nostru și așa cum vrea El, în înțelepciunea Lui, ne permite și nouă din când în când să simțim și să vedem câte

ceva din ea, deși trăim acum în vremea în care credem fără să vedem (2 Cor. 5:7), astfel încât primim mereu nou curaj pentru mărturisire și într-o vreme plină de ispite, de asemenea și pentru o slujire care adesea pare să fie nerăsplătită. Trebuie să credem tare promisiunea: „Osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“ (1 Cor. 15:58). Ea ne mângâie și ne dă bucurie.

Studiu biblic despre 1 Timotei 3:8-13

1. Introducere

În timpul ultimului război, într-o biserică de la marginea marelui oraș activa un diacon foarte credincios, împreună cu soția lui, tot de încredere. Preotul bisericii a trebuit să plece soldat. Diaconul avea un mic handicap fizic, astfel încât a putut să rămână diacon. Lucrarea de predicare o făceau diferiți preoți, lectori pensionari etc. Așa că era un du-te, vino permanent. Însă diaconul și soția lui au făcut ca treaba să meargă bine. Făceau multe vizite acasă; ajutau în special unde soțul și fiul căzuseră pe front, cât și unde apăreau alte nevoi, le împărțeau nevoiașilor cu mare grijă ajutoarele modeste, pe care le aveau la dispoziție. Îi ajutau și pe cei care nu luau parte la viața bisericii. Cineva a spus: „Biserica noastră a devenit o familie tocmai trecând prin această perioadă de lipsuri, în care toate nevoile erau purtate de toți împreună. Aceasta le-o datorăm în special diaconului nostru și soției lui“. Ei și-au dat o mare osteneală și pentru cei care sufereau de pe urma bombardamentelor și care trebuia acum găzduiți în cadrul bisericii. Diaconul predica de asemenea o dată pe lună. Acesta era mai puțin darul lui. Cuvintele erau parcă frânte. Se încurca mereu, dar pe oameni nu-i deranja acest lucru. Când era „rândul lui“, veneau cu plăcere la serviciul religios chiar și cei care locuiau mai departe. Ei spuneau: „Ba da, de la omul acesta primim tot ce spune; el și trăiește ce spune“.

Da, diaconii bisericii împreună cu soțiile lor și alți asemenea slujitori pot să promoveze extrem de mult părtășia unei biserici, astfel încât oamenii să se simtă incluși, ca nimeni să nu fie nevoit să se simtă uitat. Misiunea se poate face și cu ceea ce spune, face și este biserica. Pentru aceasta sunt întotdeauna importante astfel de slujbe, dar în special în vremuri de nevoi sau cu atât mai mult când este clar vremea din urmă.

Pasajul nostru biblic este important pentru cercetarea înaintea de numirea unor asemenea slujitori, pentru discuții de lucru între slujitori; ei pot să-și ia un standard biblic și să fie stimulați în mod esențial. Și mai este important și pentru unii și alții dintre slujitorii din biserică, dacă-și cercetează munca și viața în rugăciune.

2. Întrebări pregătitoare

La ce trebuie să ne gândim legat de slujba diaconilor bisericii? De ce trebuie să se țină cont la numirea lor? Ce este important cu privire la soțiile lor? Cum se comportă biserica în mod corect cu slujitorii ei, în special cu diaconul bisericii și soția lui? Care ar fi atitudinea corectă și care cea greșită?

3. Tema

Slujba diaconilor bisericii și a soțiilor lor – o legătură, care ajută la unitatea bisericilor în părtășie familială –, care sunt premisele pentru aceasta.

4. Structura

- Slujba diaconilor bisericii și a soțiilor lor. Este important ca nimic să nu fie pentru ei „prea mult” sau prea neînsemnat. Membrii bisericii nu au voie însă să abuzeze de aceasta; este important ca ei să participe la slujire cât de mult posibil și de necesar.
- Care este premisa pentru numirea diaconilor bisericii – premisa fundamentală și în detaliu?

- Soția diaconului bisericii.
- Oamenii, care sunt credincioși în slujire, cresc în omul dinlăuntru – cu siguranța și încrederea credinței, pot să fie ajutori și sprijin și pentru alții?

5. Încheiere

Când Isus spune că trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să trimită „lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:37), nu avem voie să ne gândim numai la pastori, predicatori, evangheliști și misionari. Diaconii bisericii cu soțiile lor, dacă sunt de genul menționat, fac și ei o lucrare foarte importantă în Împărăția lui Dumnezeu, de asemenea și diaconițele necăsătorite ale bisericii (cf. Rom. 16:1). Dacă este necesar, ar trebui să îndrăznim să cerem oameni înzestrați și dedicați în mod corespunzător, ca să intre în slujirea cu normă întreagă în biserica sau în comunitatea noastră. Atât în vremuri de ispite deosebite, însă și atunci, când lucrarea merge înainte și mulți se alătură bisericii, este important ca cineva să facă această lucrare, chiar și aceea de a-i mobiliza pe alți creștini – și ca pentru aceasta să existe timpul necesar.

9. Taina credinței (3:14-16)

3:14-16: Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine. 15 Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului. 16 Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel care a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

9.1 Îți scriu aceste lucruri cu nădejdea că voi veni în curând la tine (v. 14)

De ce i-a scris acum Pavel colaboratorului său, Timotei, dacă se gândea oricum să-l viziteze în Efes și dacă trăgea

nădejdea de a putea materializa *curând* această intenția a sa de a-l vizita? Însă totuși chiar atât de sigur nu putea să fie de vizita sa:

9.1.1 Se putea ca întrebări și sarcini noi să-l rețină la locul unde se afla atunci.

9.1.2 Prin diferite situații putea să fie determinat să viziteze mai întâi o altă localitate; Pavel a fost în mod corespunzător împiedicat mult timp să plece în călătoria planificată la Roma (Rom. 1:13; 15:22) și ea a fost amânată și mai mult de întemnițarea lui (Fapte 21:27-28:16).

9.1.3 Călătoriile erau în vremea aceea foarte obositoare, de lungă durată și pline de primejdii.

9.1.4 În plus, Pavel nu știa dacă nu avea să fie cumva din nou întemnițat, ceea ce s-a și întâmplat la scurt timp; din informații extrabiblice aflăm despre o nouă întemnițare romană și despre execuția apostolului Pavel (cf. scurta introducere la epistolele pastorale din acest comentariu și 2 Tim. 2:9; 4:6-8 cu cele prezentate acolo).

9.1.5 Pentru orice eventualitate, pentru perioada până la sosirea sa, Pavel a vrut să-i spună tânărului său colaborator Timotei câte ceva despre *cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu* (v. 15), deci despre ordinea din biserică și de la serviciile religioase. El a vrut în mod sigur ca toate aceste lucruri să existe acum și în scris, prin scrisoarea sa.

9.1.6 Pavel nu a vrut evident să scrie numai pentru și lui Timotei. Astfel, salutul din încheiere nu este numai pentru el, ci se folosește pluralul, pentru toată biserica: „Harul să fie cu voi!” (1 Tim. 6:21). Da, Pavel a luat probabil în calcul faptul că această scrisoare nu va fi citită numai în biserica din Efes, ci că va fi și copiată și că avea să circule prin mai multe biserici, ba chiar că avea să fie păstrată.

Așa că Pavel, acest „mare om bătrân” al misiunii printre neamuri – mai mult decât atât: „apostolul neamurilor” al lui Isus Cristos –, a mai scris și în această scrisoare câte ceva, dorind prin aceasta să indice câteva puncte care i s-au părut lui esențiale, după ce a devenit clar că – în ceea ce privește persecuția și amăgirea – semnele indicau că aveau să urmeze furtuni. Astfel, această scrisoare – și de fapt ultimele scrisori ale apostolului Pavel, scrisorile pastorale care provin din vremea domniei împăratului Nero – are (au) o importanță deosebită atunci, când pentru biserica lui Isus semnele indică astăzi tot mai mult furtunile escatologice.

9.2 Aici este vorba despre „casa lui Dumnezeu”, despre *Biserica Dumnezeului celui viu* (v. 15)

9.2.1 De când omul a fost izgonit din Paradis din pricina păcatului său, după ce s-a exclus singur din părtășia cu Dumnezeu (Gen. 3:24; Is. 59:2), omul este fără țară, fără cămin; omului îi lipsește adevărata patrie.

9.2.2 Însă acum, Dumnezeu i-a dat lui Israel în Vechiul Legământ – pregătind marele legământ din viitor – din nou „un acasă”: Casa Lui, Templul, în care Dumnezeu promitea să fie prezent în mijlocul poporului Său, în care El era acasă și în care poporul Lui avea voie să fie acasă la El (Deut. 12:5; cf. Col. 2:17). Așa spune psalmistul: „Până și pasărea își găsește o casă acolo și rândunica un cuib unde își pune puii... Ah! altarele Tale, Doamne al oștirilor...” (Ps. 84:3).

9.2.3 Iar acum, biserica nou-testamentală, formată din oameni din Israel și din alte popoare, este Casa, „Templul lui Dumnezeu” (1 Cor. 3:16; Ef. 2:19-22). Nu este o casă din pietre moarte, ci o casă din oameni vii. Așa scrie Petru: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos” (1 Petru 2:5). În această lume nu se construiește nimic mai important, decât această Casă: este începutul neînsemnat al reunificării minunate a lui Dumnezeu

cu omul, care va ajunge la desăvârșire într-un mod atât de slăvit la țința întregii istorii a mântuirii a lui Dumnezeu: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui...” (Apoc. 21:3).

9.2.4 În biserica lui Isus, oamenii pot să fie deja acum acasă la Dumnezeu în Isus Cristos; aceasta are un mare efect, chiar dacă ei nu-L văd acum încă pe Dumnezeu (cf. 2 Cor. 5:7,17). Iar Dumnezeu este în Isus Cristos acasă la ei, ba chiar în ei (cf. Matei 18:20; Ioan 14:23; 15:4 și urm.; 1 Cor. 6:19; 2 Cor. 3:17a).

9.2.5 Dumnezeu este numit aici *viu*, în contrast cu „dumnezeii morți” ai păgânilor. Tatăl Domnului nostru Isus Cristos are viață și dă viață (Ps. 36:9), inepuizabil; El a făcut deja aceasta când a creat toate lucrurile. Apoi El a dăruit viață nouă într-un cu totul alt mod, minunat, în Domnul nostru Isus Cristos, la învierea Lui din morți. Mai departe, El le dă celor care cred în Domnul nostru deja acum viața nouă prin Cuvântul Său, prin Duhul Său Sfânt (cf. Ioan 6:63). Și în final, El le va dăruia viața veșnică la desăvârșire (cf. Apoc. 22:3b-5).

9.2.6 În cele ce urmează, Pavel spune că biserica lui Isus nu este numai *casa lui Dumnezeu*, în care oamenii, dacă cred în Isus, pot să fie acasă și El promite să fie acasă la ei, ci biserica mai are și cealaltă funcție: de a fi *stâlpul și temeliala adevărului*. Despre aceasta vom vorbi acum:

9.3 Temelia adevărului, bastionul adevărului

9.3.1 Adevărul este Domnul nostru Însuși; El spune „Eu sunt... Adevărul...” (Ioan 14:6).

9.3.2 Iar adevărul este mesajul despre El, despre tot ce a făcut, face și va face El pentru mântuirea lumii. Adevărul este Evanghelia mântuitoare care trebuie propovăduită oamenilor. Cuprinsul ei este rezumat în proslăvirea minunată a lui Cristos din v. 16; această cântare de laudă constituie centrul întregii scrisori; ea este asemenea diamantului strălucitor dintr-un inel.

9.3.3 Pentru această Evangheliă minunată are dreptul să fie biserica lui Isus bastionul, până la sfârșitul veacului. Această Evangheliă nu se pierde, nu este îngropată, nici nu este acoperită de lucruri străine. Domnul nostru este bun în această privință. El însărcinează și trimite mereu oameni credincioși, care păstrează mesajul (cf. Mal. 2:7). Domnul nostru spune: „... cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35). Mai mult chiar: Domnul nostru Însuși este „cetatea”, adăpostul pentru biserică. „În această cetate suntem la adăpost” (O. Riethmuller). Nu credințioșia noastră poate și trebuie să mențină în final Evanghelia, ci credințioșia Domnului nostru păstrează Evanghelia, cât și pe noi (cf. Ioan 10:28-30; Rom. 8:37-39).

9.3.4 Prin încrederea în Domnul nostru și credințioșia Lui, *temelia adevărului*, care este *biserica Dumnezeului celui viu*, este de necucerit de către vrăjmaș și toate ajutoarele lui, tocmai în convertirea la adevăr, prin mărturisirea pentru Isus. Despre cei care cred în Isus, ultima carte a Bibliei spune tocmai privitor la vremurile ultimului mare necaz: „Ei l-au biruit (pe vrăjmaș) prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor...” (Apoc. 12:11).

9.4. Biserica

Biserica Dumnezeului celui viu este în același timp *stâlpul adevărului* (v. 15). „Coloană”, care înalță Numele minunat al lui Isus, Evanghelia Sa mântuitoare, astfel încât să lumineze pământul până departe, spre mângâierea și ajutorul oamenilor pierduți, care caută mântuirea.

9.4.1 Așa cum este pusă o statuie pe un soclu înalt, pe o coloană, pentru ca să fie văzută mai bine până departe, așa poate biserica lui Isus să înalțe Numele lui Isus, pe Isus Însuși, mesajul, în același scop. Oamenii sunt chemați la aceasta deja în Psalmi: „Înălțați pe Domnul împreună cu mine!” (Ps. 34:3).

9.4.2 La metafora *temeliei*, a cetății, a bastionului este vorba în special despre mântuirea și păstrarea celor care cred deja. La

metafora *stâlpului*, a coloanei, a soclului înalt pentru biserică este vorba în special despre mântuirea celorlalți, de aproape și de departe. Suntem noi cu bisericile, comunitățile și cercurile noastre o astfel de coloană, care să înalțe în acest mod – vizibil pentru ceilalți –, ca o invitație, Numele lui Isus, mesajul despre El?

9.4.3 Pentru a fi mântuiți, oamenii trebuie să privească plin de încredere în sus la Isus. Acesta a fost cazul deja la „șarpele de aramă” în Israelul vechi-testamental (Num. 21:8 și urm.); semnul judecății a devenit atunci semnul mântuirii. Isus interpretează aceasta prin crucea Sa (Ioan 3:14); abia acolo a devenit semnul judecății pentru noi cu adevărat și definitiv semnul mântuirii: la Domnul nostru Isus Cristos putem și avem voie să privim plini de încredere și credință în orice situație; și este necesar să o facem. Așa ne îndeamnă Epistola către evrei: „Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre...” (Evrei 12:1 și urm.).

Pe scurt: biserica lui Isus poate să fie soclu și coloană, care să înalțe Numele lui Isus, pentru ca să lumineze ca mângâiere și invitație într-o lume rătăcită și pierdută; ea poate să fie far, care să le lumineze oamenilor calea de întoarcere la Dumnezeu. Și ea poate să fie casa lui Dumnezeu, în care oamenii pot să fie acasă, pentru că Dumnezeu, în harul Său și pe baza meritelor lui Isus este aici acasă la noi și aici noi putem să fim deja acum acasă la El. Așa trăim noi în același timp în cetatea și bastionul în care suntem ocrotiți în mod minunat în mijlocul acestei lumi, până la ținută și în care putem să păstrăm în același mod Evanghelia minunată, nealterată, pentru noi, pentru urmașii noștri și pentru cei care încă nu cred.

9.5 Taina

Pavel spune acum care este cuprinsul acestui *adevăr*, care este *taina evlaviei*, a credinței (cf. v. 9 și cele prezentate acolo). Nici un om nu înțelege acest lucru de la sine. Și chiar și atunci, când ni se deschid aceste lucruri prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, nu le putem pricepe pe deplin în această viață (cf. 1 Cor. 13:12), ci doar să ne uităm mereu în sus la ele, cu uimire,

mulțumire și închinare: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copiii lui Dumnezeu! Și suntem” (1 Ioan 3:1). „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Rom. 11:33). Este o taină, însă una, care nu trebuie să rămână ascunsă. Ea poate, ea trebuie să fie făcută cunoscută. Aceasta se întâmplă prin faptul că cei, care se convertesc la ea, care au înțeles-o și au priceput-o, o „mărturisesc” (v. 16). Este datorია lor s-o vestească, pentru ca cei, care până atunci nu au crezut, să aibă ocazia să descopere, să cunoască și să accepte darul minunat al lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a expediat darul tuturor (cf. 1 Tim. 2:4 și comentariul aferent) și cei care cred deja sunt „mesagerii” Lui.

Această *taină a evlaviei*, marele adevăr al lui Dumnezeu este afirmat aici, în v. 16, într-o cântare de laudă a lui Cristos, într-un imn al lui Cristos, într-o formă succintă: întreaga istorie a mântuirii a lui Dumnezeu pentru mântuirea omului și a omenirii prin Mântuitorul Său, Isus Cristos. Acest mare adevăr este înălțat neîncetat de biserica lui Isus, ca o invitație pentru întreaga lume – ca o coloană, ca o inscripție extrem de importantă sau ca un far, ca un reflector puternic, care le arată multora calea de întoarcere acasă.

Care este cuprinsul acestui adevăr, al tainei, al istoriei mântuirii, în detaliu?

9.5.1 El a fost arătat în trup: aceasta înseamnă că Isus Cristos a devenit om (Ioan 1:14; Fil. 2:6-8). Dumnezeu a lăsat ca omenirea să fie ajutată de jos, a lăsat ca temnița ei să fie spartă dinăuntru. Privirea se îndreaptă spre Betleem; Fiul veșnic al lui Dumnezeu a intrat în omenire. A fost născut în această lume de o mamă pământească, în condiții umile; prin aceasta a fost arătat clar: este vorba despre toți oamenii. Și privirea se îndreaptă spre Ghetsimane și Golgota: Isus a suferit așa cum n-a mai suferit nici un alt om.

Și cu toate acestea El a fost arătat în trup. El a părut a fi un om ca toți ceilalți și cu toate acestea la El a strălucit mereu ceva, prin care oamenii atenți au putut să cunoască cine este El: păstorii simpli, Simeon și Ana (Luca 2), femeia de la fântâna lui Iacov (Ioan

4:29), ucenicii, care L-au urmat la bine și la rău (Ioan 1:14; Ioan 6:68 și urm.), în special pe muntele schimbării la față (Matei 17:1 și urm.) și în final chiar soldatul roman, care a condus plutonul de execuție de pe Golgota (Marcu 15:39; Luca 23:47).

9.5.2 *A fost dovedit neprihănit în Duhul*: privirea se îndreaptă aici spre duminica Paștelui și spre Rusalii.

Petru a spus în ziua de Rusalii și puțin mai târziu oamenilor din Ierusalim: „Pe Isus... voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege“ (Fapte 2:22-23). „V-ați lepădat de El“ (Fapte 3:13). Însă Dumnezeu L-a mărturisit într-un mod minunat, prin faptul că L-a înviat din morți și că a dat prin El Duhul Sfânt, promis demult (Fapte 2:24,33; 3:15; cf. Ioel 3:1-5). Israelul oficial, marele sinod, a vrut în marea lui majoritate să-L condamne pe Isus. De asemenea, și o mare mulțime din capitala Ierusalim a cerut moartea Lui. Însă prin aceasta, prin faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul nostru Isus Cristos și că pentru aceasta au existat atât de mulți martori oculari, prin faptul că Dumnezeu a dat Duhul Sfânt cu lucrările lui care nu au putut fi trecute cu vederea nici de ochi, nici de urechi, prin aceasta Isus a stat înaintea lui Israel și a întregii lumi fiind *dovedit neprihănit de Dumnezeu*. Nici banii de mită dați groparilor și dregătorilor, ca să cumpere veștile, nu pot să schimbe cu ceva această realitate (Matei 28:11-15; 1 Cor. 15:5-8):

„Justificarea“ lui Isus de către Dumnezeu, despre care este vorba aici, nu se referă numai la mărturisirea lui Dumnezeu despre Isus Însuși, ci și la mărturisirea lui Dumnezeu despre ceea ce a făcut Isus, în special prin moartea Lui: prin învierea lui Isus, Dumnezeu a recunoscut, a acceptat, a primit, a validat și a confirmat lucrarea de mântuire a lui Isus de la Golgota. Prin aceasta și-a primit valabilitatea justificarea noastră prin suferința înlocuitoare a lui Isus. Așa scrie Pavel: Isus „a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți“ (Rom. 4:25).

9.5.3 *A fost văzut de îngeri*. Aici privirea se îndreaptă spre înălțarea lui Isus la cer. Așa cum în vechime, înainte de urcarea sa pe tron, viitorul împărat era prezentat mai marilor împărăției

drept viitorul deținător al puterii împărățești, așa L-a prezentat Dumnezeu îngerilor pe Fiul Său care Se întorcea acasă de pe calea jertfei, ca să clarifice relațiile de putere: în Apoc. 5 ni se prezintă o frântură din aceste evenimente. Cel devenit Mielul de jertfă primește de la Dumnezeu planul istoriei până la final; El spune ca Cel venit de la cruce și din mormânt: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Matei 28:18). Îngerii luminați jubilează și se închină Tatălui și Fiului (cf. Apoc. 4; 5:11 și urm.). Însă și forțele întunericului trebuie să ia la cunoștință transferul puterii divine asupra Fiului venit de la cruce; vrăjmașul este acum un vrăjmaș biruit definitiv. I s-au luat drepturile, curând i se va lua și întreaga putere; de aceea este el acum atât de nervos (Apoc. 12:9-12). Când va apare Domnul la revenirea Sa, Satan nu va mai putea ataca, în ciuda „marii lui puteri și a marelui lui vicleșug“, dimpreună cu toate uneltele lui, cele omenești și cele demonice (Apoc. 19:19-20:3).

Marele nostru dor trebuie să fie să ne bucurăm și noi deja acum, asemenea îngerilor lui Dumnezeu, de triumful lui Isus și să-L onorăm, să-L adorăm pe El, Biruitorul, să-I subordonăm cu bucurie întreaga noastră viață și să-i ajutăm și pe alții să facă aceste lucruri, spre propria lor mântuire. Vrăjmașul nu trebuie să poată să ne oprească, nici pe noi, nici pe ei, de la aceasta.

9.5.4 *A fost propovăduit printre neamuri*: acum are în vedere porunca misionară (Matei 28:18-20; Fapte 1:8). Dumnezeu a făcut pace prin crucea Fiului Său (cf. 2 Cor. 5:19-21; Col. 1:20). Iar acum, Dumnezeu Își ia timp – aproape deja 2000 de ani –, ca să le ofere oamenilor pacea Sa prin Cuvântul Său. El încă le întinde oamenilor mâna în semn de pace. Acest lucru este ce-i drept ascuns pentru mulți și cu toate acestea este înaintea lui Dumnezeu și a veșniciei tema predominantă a istoriei omenirii de mii de ani – și acum în special într-o vreme, în care conform semnelor demult vestite și care se arată acum, timpul lăsat de Dumnezeu se apropie repede de sfârșit. Da, acest veac escatologic se apropie de sfârșit: atunci se va hotărî soarta oamenilor și vor fi separați, în funcție de modul în care se decid acum pentru Isus. Cine-L acceptă acum pe Isus și pacea Lui (Apoc. 3:20) va fi primit atunci de El. Cine își retrace în schimb mâna și-

L lasă să stea în fața ușii închise va sta atunci în fața ușii închise, iar afară va fi noaptea și groaza (cf. Matei 25:10,30; Apoc. 3:20).

9.5.5 *A fost crezut în lume*: ce-i drept, Domnul nostru nu ne lasă să ne îndoim de faptul că nu mulțimile sunt urmașii Lui. Tocmai când se va apropia marea Sa zi, trebuie să se ia în calcul faptul că rândurile se vor împuțina. Pavel vorbește despre o vreme de „lepădare“ (2 Tes. 2:3). Domnul nostru spune: „Ce nu are rădăcini cade“ (Luca 8:13). Iar Pavel scrie: „Fiți înrădăcinați în El“ (Col. 2:7). Aceasta înseamnă: numai cine se află într-o relație personală cu Cristos, într-o legătură permanentă cu El și ca „în rădăcinat în El“ va putea rezista până la țintă. Cine are în schimb doar o relație medie cu Isus și merge doar puțin pe cale alături de cei care sunt ai Lui, acela va cade. Însă Domnul nostru îi dă cetei Lui – mai mult sau mai puțin micșorată în vremurile din urmă – promisiunea: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția“ (Luca 12:32). În final, Evanghelia va ajunge totuși la toate popoarele lumii. Chiar mai mult: din toate popoarele vor fi cel puțin câțiva în ceata nespus de mare care va ajunge la țintă, care-I va mulțumi Domnului nostru, după multe suferințe, pentru mântuirea lor (Matei 24:14; Rom. 11:25; Apoc. 7:9-17). Cu atât mai curajos, mai statornic, mai bucuros și mai loial trebuie să stăm în mărturisire și în misiune, până când va veni Domnul nostru. El spune: „Puneți-i în negoț, până Mă voi întoarce“ (Luca 19:13). Ce vom face aici nu va rămâne nerăsplătit (cf. 1 Cor. 15:58). Căci Domnul nostru va fi *crezut în lume*.

9.5.6 *A fost înălțat în slavă*: aici privirea se îndreaptă încă o dată spre înălțarea Domnului nostru la cer, însă și dincolo de aceasta, spre revenirea Lui ca „Împăratul împăraților“ (Apoc. 19:16) și spre desăvârșire, deoarece El va domni împreună cu Tatăl din veșnicie în veșnicie (cf. Apoc. 11:15; 22:3).

Cuvântul corespunzător „a înălța“ din textul original a apărut în vremea aceea adesea în imnurile urcării pe tron a împăraților; prin urcarea sa pe tron, un nou împărat prelua oficial stăpânirea peste o țară, peste o împărăție. Aici nu este vestită numai domnia lui Isus, ci El a preluat-o acum.

Stăpânirile omenești din această lume își au programele lor de guvernare, chiar și pentru revigorarea țărilor lor care trec poate prin crize. Dumnezeu nostru, Creatorul și Domnul acestei lumi, Își are și El programul de vindecare a omenirii ajuns într-o grea criză prin păcatul ei, prin infectarea satanică: este programul Lui cristic. Aici este schițat în mod succint și ne este pus înaintea, cu orizontul lui uriaș. Nu în ultim rând este aceasta sarcina bisericii lui Isus, de a fi soclu, coloană, care să ridice cu vorba și fapta acest mesaj minunat, pentru ca să lumineze în această lume ca mângâiere, speranță și invitație: Ține-te de Isus Cristos! El este adevărata speranță a lumii, în orice situație!

Studiu biblic despre 1 Timotei 3:14-16

1. Introducere

Într-o țară îndepărtată, în apropierea portului, sus pe stâncă, se află o statuie, care slujește în același timp drept far, cu o inscripție-invitație pentru țara respectivă. Alături se află o clădire pentru adăpostirea și îngrijirea naufragiaților și a altor oameni care au avut de suferit pe mare.

Aceasta este o mică imagine pentru ceea ce ne arată acest pasaj biblic: biserica lui Isus este „casa lui Dumnezeu“; Dumnezeu este prezent în ea în Isus Cristos, ca „Mântuitorul“, Vindecătorul, Medicul; iar oamenii pot să fie în ea acasă la Dumnezeu și în grija Lui. În același timp, biserica lui Isus este coloana, care înalță mesajul despre Cristos și prin aceasta imaginea Lui, ca pe o invitație. Prin aceasta, ea dă curs provocării din Ps. 34: „Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți“ – toți cei care caută, care au nevoie de Mântuitorul – „și să se bucure. Înălțați pe Domnul împreună cu mine. Să lăudăm cu toții Numele Lui!“ (v. 2-3). Mesajul, pe care biserica lui Isus îl face să lumineze în lume, nu este doar vestea, că Dumnezeu va face cândva ceva în Isus

Cristos, ci prin faptul că oamenii aud mesajul și se deschid pentru el prin credință, se produce deja tocmai esența a ceea ce spune acest mesaj și a ceea ce face Dumnezeu prin Isus.

2. Întrebări pregătitoare

De ce scrie Pavel, deși speră să poată merge curând la Timotei la Efes? Ce înseamnă că el numește biserica lui Isus „casa lui Dumnezeu”? Evanghelia îi este dată bisericii spre păstrare și ca sarcină; înseamnă aceasta, că trebuie s-o păstreze pentru sine? Cu ce scop înalță biserica lui Isus mesajul despre Domnul ei? De ce și în ce scop schițează Pavel aici succint întreaga panoramă uriașă a istoriei mântuirii a lui Dumnezeu în Isus Cristos?

3. Tema

„Taina minunată a evlaviei“, care pe de-o parte trebuie clar păstrată și, pe de altă parte, trebuie dusă oamenilor, în orice mod, ca o invitație.

4. Structura

- Pavel scrie, deși se gândește să meargă în curând la Timotei – și din cauza noastră.
- Biserica lui Isus – „casa lui Dumnezeu“.
- Prin biserica Sa, Dumnezeu vrea să păstreze Evanghelia salvatoare și pentru lume, generație după generație, pentru toți oamenii.
- Și tot așa vrea Dumnezeu să ducă Evanghelia salvatoare la toți oamenii, prin biserica Sa (1 Tim. 2:4; Tit 2:11).

Biserica trebuie să înalțe imaginea Domnului ei Isus Cristos și mărturia atrăgătoare pentru El, astfel încât să lumineze în toate țările, în lumea întreagă, pentru ca oamenii care caută, care au nevoie de ajutor să o

poată percepe, să se poată bucura și astfel să poată da curs invitației de a veni la Isus și prin aceasta la Dumnezeu.

- Marele mesaj despre cei cinci pași din istoria mântuirii a lui Dumnezeu în Isus Cristos, despre care ne vorbește succint acest imn cristic, trebuie prezentat în detaliu, pentru că în modul acesta Dumnezeu face acești pași și cu cei care acceptă toate aceste adevăruri, pe Domnul Însuși, prin credință.

5. Încheiere

Un bătrân trăia și muncea pe mai multe continente și în perioada aceasta a trăit și deliberat în diferitele culturi, filozofii, concepții despre lume și viață și religii. Însă acum, la bătrânețe, le spunea tinerilor când era întrebat: „După o lungă alergare prin multe locuri, am ajuns acum în sfârșit din nou la Isus, pe care-L cunoșteam din tinerețe și trebuie să spun: ceea ce am la El nu am avut nicăieri altundeva“.

Întregul Occident, în special poporul nostru, a făcut mai ales în secolul acesta o „lungă alergare“ prin tot felul de concepții; ar fi timpul să ajungă acum din nou la Cel, care stă deja de multe secole în mijlocul nostru și ne cheamă, la Isus Cristos: „Veniți la Mine...!“ (Matei 11:28). Aceasta trebuie să fie sarcina noastră principală în vorbă, faptă și mijlocire, ca și creștini, ca mulți să-și ridice din nou privirea la Isus. „Să privim țință la Isus!“ (Evrei 12:2).